

Scrisoare pe o frunză

Dragos Niculescu

Cînd sînt în lume-atîtea accidente,
Dar se mai și iubește uneori,
Pe frunza toamnei, cu trăiri urgente,
Îți scriu că-n mine sînt deja ninsori.

Ca o instanță a durerii mute,
Din ascunzișul cald al unei ierni,
Prin hotărîrea lacrimii căzute,
Tu mă condamni la fulgi uriași, eterni.

Și te-aș despovăra de orice vină,
Precum un om care-i clădit din nea,
Dar mi-e că va fi cald, și o lumină
Mă va topi adînc, în sinea mea.

Pe biciclete îngerii coboară
Către o stea albastră, de pămînt,
Să ne rugăm copacii să nu-i doară,
Și să se interneze în cuvînt...

Destin mizer, necroză sufletească –
La cîte-o vatră-am fost lăsați ciudat,
Și-am decăzut în legea omenească
A celor ce odihnei s-au predat.

Te-aș mai iubi cu patimă și sînge,
Te-aș mai împerechea c-un adjectiv,
Tu, umbra mea care în timp se frînge,
Tu cea pierdută fără de motiv.

Pe continente separate, pașii
Ni-i tot purtăm prin timpul fără rost,
Și de-undeva ne blestemă urmașii
Că, din nimicuri, ei nici n-au mai fost.

Da, în curînd, și frunza se va duce,
La poartă îți vor crește, mari, nămeți,
Și palidă vei ști că nu-ți aduce
Nici iarna asta sensul altei vieți.

Îmi pun la geam un steag alb ca zăpada
Și las deschisă ușa ca să vii...
Poate un viscol îți va fi dovada:

POEZII ONLINE

Tardiv intrînd, sub nea mă vei găsi.